

Het was de begrafenis van Joos. Vader rustte sedert de vorige dag in de schaduw van de grijze toren.

Langzaam reed de wit gehuifde wagen voort. Onder de wijte was het al zuchten en wenen dat men hoorde, want moeder en de zusters vergezelden het zielloos overschot van de geliefde naar het kerkhof, volgens Vlaamse gewoonte.

Een kleine knaap droeg het strooien kruis, dat voor de buitenmensen het symbool is van hemelse troost. Familie, vrienden, buren en bekenden volgden de wagen.

Gesnik en geweent overstemden op sommige ogenblikken het gebed of het gezang der priesters en ook het orgel op het oksaal dreunde een klaaglied, dat jammerend langs de gewelven van het kerkje klonk.

Vrouw Tanghe kon het zich niet voorstellen, zij wilde het niet geloven, dat in die kist tussen de rijen brandende kaarsen, het lijk van haar zoon was.

Het was de rampzalige weduwe of zij in een droom verkeerde. Ze liet zich medevoeren uit de kerk; onbewust schreed zij de dodenakker over en besteedde zij met de hulp van buren de wagen.

Treurig klepten de klokken in het met mos begroeide torentje.

Joos rustte naast zijn vader.

De familie, vrienden, buren en kennissen zaten in de grootste afspanning van het dorp aan het maal.

Langzamerhand geraakten de tongen los en de ongelukken aan het huisgezin van Tanghe overkomen, waren het onderwerp van alle gesprekken.

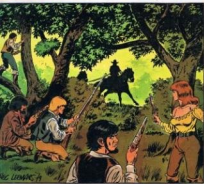
De Schout van Rozebeke, een nog jonge man, met blozend gelaat, zat mede aan tafel.

Hij bemerkte het wel, dat velen hem geheimzinnig aanzagen.

Hij was de vertegenwoordiger van het gerecht, de magistraat. En wat had hij gedaan om de schuldigen op te zoeken of om iets aangaande Tiest te weten te komen? Waartoe diende dan een Schout? De dreef lag toch reeds op het

BAKELANDT

Het verraad van de Repensnijder

TEKENINGEN: HEC LEEMANS
TEKST: J. DANIEL

UITGEVERIJ J. HOEFT N.V.

grondgebied van Rozebeke.

— Dat kan niet langer blijven duren, zei een jonkman, die met de naam van Victor Lagae aangeduid werd. Er moet een eind komen aan de schelmstreken.

— En er zal een eind aan komen, sprak de Schout. Daar zal ik voor zorgen. Bakelandt moet mij in handen vallen.

Allen zagen op.

— Ja, ja, ging hij voort, ik ben van plan al het mogelijke te doen om het Vrijbos te zuiveren. Jammer, dat ik niet over een grote macht beschikken kan, want uit alles blijkt, dat de rovers talrijk zijn. En toch wil ik op hen los trekken. Zo ik maar op enige mannen van goede wil kan rekenen.

— Ik ben tot uw dienst, riep Victor.

— En ik.

— En ik.

— Ik ook, klonk het van alle kanten.

— Goed zo! mompelde de Schout tevreden. Ik zie wel dat de Rozebeekse jonge mannen dapper zijn. Morgen vroeg trekken wij er op uit, wel gewapend en vol goede moed. Het ganse Vrijbos gaan wij door. En vinden moeten wij hen dan. De moordenaars zijn toch geen tovenaars, die zich onzichtbaar maken kunnen. Morgen om zeven uur vertrekken wij, besloot de Schout.

* * *

De morgen brak aan. Het was fris en droog weer. Vol moed vergaderden een twintigtal jongelingen zich op de dorpsplaats.

Menigeen zag nog eens naar het vers gedolven graf van Joos Tanghe, als voelden zij het aan zijn nagedachtenis verplicht deze tocht te volbrengen.

Klokslag zeven uur verscheen de Schout. Hij monsterde de mannen en tevreden zei hij:

— Allen woord gehouden! Vooruit en met Gods hulp de rovers achtervolgd! Sprekende en babbelende geraakte de schaar spoedig aan het Vrijbos.

Vooreerst was men nog in een bekend gedeelte, maar weldra werd de streek vreemd.

Na een half uur gaans kwam men aan een hut. De Schout moest zich bukken om binnen te stappen.

— Een haveloze vrouw verrichtte er huiswerk. Zij zag verbaasd en zelfs verschrikt op bij het zien van deze onverwachte bezoeker.

— Wie zijt gij? vroeg de magistraat.

— Men noemt mij schele Trees, antwoordde het wijf, dat inderdaad, om haar ondervrager aan te zien, naar een gans andere kant moest kijken.

— Waar is uw man?

— Dood en begraven. En het spijt me niet, want hij gaf me meer slagen dan eten.

— Hoe komt ge aan de kost?

— Eerlijk.

— Maar hoe?

— Wel, ge ziet rond het huis wat akkerland. Verder maak ik bezems en bovendien, veel heb ik niet nodig.

— Ik geloof dat ge liegt.

BAKELANDT

HET VERBAOD
VAN DE
REPPENSLIJDER

— Ge kunt denken wat ge wilt, maar ik spreek de waarheid.
 — Weet ge wie ik ben?
 — Het kan me niet schelen!
 — Ik ben de Schout van Rozebeke.
 — Ik zei u reeds, dat mij dat niets schelen kan.
 — Komt ge nooit uit het bos?
 — Ja, om mijn bezems te verkopen.
 — Waar woont hier Bakelandt?
 — Ik ken die man niet.
 — Hoe, ge kent hem niet. Hij is de roverkapitein van het Vrijbos.
 — Hier zal hij niet komen roven, want er is niets te halen voor hem.
 — Kom, kom, gij wilt mij praatjes wijsmaken! Ge zoudt Bakelandt niet kennen!

— Neen, ik ken hem niet.
 — En overal spreekt men van hem.
 — Het is mogelijk. Maar hier komt niemand om met mij te spreken.
 — Ik moet uw huis doorzoeken.
 — Er is niet veel te zoeken. Dit is mijn enigste kamer. Daar achter nog een klein hok.

De Schout snuffelde in de hoeken en ook in het hok, schopte de bladeren op zij, maar kon niets verdachts vinden.

— Staan er verderop nog hutten?
 — Hier en daar een zoals deze. Maar veel mensen wonen er in de omtrek niet. Misschien verderop, dat weet ik niet, want ik kom nooit dieper in het bos.
 — Ziet ge nooit iemand hier voorbijkomen?
 — Zelden, of het moet een bezembinder zijn.
 — Vrouw, ik weet, dat ge liegt. En wees gewaarschuwd, het gerecht laat zich niet bespotten, hoort ge?
 — Ik heb met het gerecht niets te stellen en bespot het niet.
 — Waar woont Bakelandt dan?
 — Ik heb u gezegd dat ik die man niet ken.
 — Er is hier niets te vinden of te horen, sprak de Schout teleurgesteld tot de mannen. Wij moeten verder trekken.

Toen de bende tussen het geboomte verdwenen was, sprong de vrouw naar buiten en snelde ijlings weg, mompelende:

— Ik zal de kapitein waarschuwen. Die snoever van een Schout zal niet lang in het bos blijven en voorzeker voor goed genezen zijn van het verlangen Bakelandt op te zoeken.

De morgen verliep, zonder dat de Rozebekenaars iets der roverbende bespeurd hadden.

In menig hutje waren zij binnen geweest, doch overal ontvangen als in de eerste.

Kort had men de vragen beantwoord, doch niemand scheen iets van Bakelandt te weten.

Daar paden in het bos onbekend waren, doolde het gezelschap rond, tot het eindelijk weer aan de grens van het woud kwam, doch nu in de nabijheid van Langemark.

Plotseling vernam men een schrill gefluit, dat van verscheidene kanten herhaald werd.

De bladeren ritselden, schoon er geen briesje woei.

Het gefluit werd sterker, zelfs werd het vermengd met gesis en geschreeuw.

Doch geen levend wezen vertoonde zich.

Dan werd alles weer stil.

Ieder, zelfs de Schout, was geschrokken.

— Zouden we niet beter doen, zei een uit de schare, huiswaarts te keren?

Wie weet heeft de bende het dorp of de omliggende hoeven niet bezocht!

— Ja, we moeten voor heden onze vervolging opgeven, antwoordde de Schout. Maar zie, ging hij ontsteld voort, daar ligt iemand op de weg! Een lijk!

Allen snelden voort.

— Het is Tiest Tanghe, klonk het als uit een mond.

— Jammerlijk vermoord!

Allen sidderden.

En weer deed zich het langgerekte gefluit, het gesis, het geschreeuw horen. Het was alsof de bomen rond dwaalden.

— We moeten hem medenemen, snel en dan zo spoedig mogelijk uit dit vervloekte bos weg, beval de Schout.

Weinige tijd later waren de mannen op de plaats van Langemark.

Er ontstond een oloop.

— Wat een verschrikkelijke tijding voor Maria Moerman, zei een vrouw op medelijdende toon. Rap, voer het lijk weg, want het meisje is ten huize van haar moei hier op het dorp. Dat ze toch niets verneme. Het zou haar dood zijn. Ze is toch al bijna krankzinnig van smart.

— We zullen het medevoeren naar Rozebeke, besloot de Schout, en het aan de familie afstaan. Zijn we er niet in gelukt de verblijfplaats der rovers te vinden, we hebben dan toch zekerheid omtrent het lot van Tiest.

Op een wagen werd het lijk van de ongelukkige jonkman weggevoerd.

* * *

's Avonds van dezelfde dag zat de Schout spijtig en teleurgesteld in zijn kamer. Hij had gedaan, wat hij kon, maar Bakelandt bleef een hinderpaal voor zijn rust.

Waarom zocht die bandiet nu ook juist zijn rechtsgebied voor al die schelmerijen uit?

De Schout had bericht gezonden naar Brugge van de moord en hoopte nu op de komst van gendarmen, om de streek te zuiveren.

Daar trad de meid binnen.

— Meester, zei ze, een heer verlangt u te spreken.

— Hoe is zijn naam?

— Hij spreekt Frans, ik kan hem niet verstaan.

— Ha! iemand van het gerecht uit Brugge zeker. Laat de heer spoedig binnen komen.

De vreemdeling stapte vrijmoedig in de kamer.

De meid moest zich bedrogen hebben, want hij sprak goed Vlaams.

— Ge kent me niet, heer Schout?

— Neen, ik heb die eer niet.

— Welnu, ik ben Bakelandt.

De Schout verbleekte en voelde zijn hart van schrik verstijven.

De roverhoofdman haalde een groot mes te voorschijn.

— Een kreet, hernam hij, en gij zijt dood. Ik ben niet naar hier gekomen om u te vermoorden, maar om u te tonen, dat ik u niet vrees. En onderneem niets tegen mij, vertoon u nooit in het Vrijbos en spreek zelfs niet afkeurend meer over mij noch over mijn bende, of uw laatste uur is geslagen.

De kapitein vertrok kalm en bedaard, alsof hij een doodgewoon bezoek had afgelegd.

Het duurde geruime tijd, alvorens de Schout wist, of hij waakte of droomde. Hij besloot wijselijk dit avontuur geheim te houden, want wat zouden de dorpelingen over hem denken, moesten zij weten, op welke wijze hij de geweldenaar ontmoet had.

BIJ PACHTER MOERMAN

— Dag Miel, weeral op ronde. Ge schijnt geen vrees te hebben voor Bakelandt, zei een boerenzoon tot een leurder, die met twee korven het land aftrok.

— De rovers plunderen liever de hofsteden der rijke boeren dan de manden van een arme duivel zoals ik, antwoordde de marskramer, een kort mannetje van middelbare leeftijd.

— Wrede histories, hier, nietwaar? hernam de eerste

— Ge spreekt over de familie Tanghe. Ja, dat moogt ge wel zeggen: wreed! In enige dagen tijd een man en twee zoons verliezen, het is om gek te worden van verdriet. Ik heb horen vertellen, dat de weduwe niets doet dan jammeren en klagen en ik kan het goed begrijpen.

Dit gesprek werd gevoerd niet ver van Langemark, enige dagen na het boven verhaalde.

— En Tiest ligt er ook onder? vroeg de leurder.

— Hij was wreed gesteld, ik heb hem gezien, toen men hem in de pastorie bracht, want voor alle voorzichtigheid heeft men het lijk niet naar de hoeve vervoerd. Zijn lichaam droeg wel tien of vijftien wonden. Wat moet de ongelukkige bloed verloren hebben!

— Maar dat de boeren niet samenspannen om een eind aan die gruweldaden te stellen, zie, dat is iets, dat ik niet verstaan kan.

— Het is dat ge afwezig geweest zijt; anders zoudt ge weten, dat de Schout van Rozebeke met meer dan twintig jongelingen het Vrijbos afgezocht heeft.

— En zonder uitslag?

— Helaas! men heeft geen enkele rover kunnen aanhouden.

— Ja, verklaarde de leurder geheimzinnig, ik durf mijn kop te verwedden, dat er onder die gehele bende toverij steekt.

— Er zijn meer mensen die dat geloven.

— En 't is zo. Als men leurder is, komt men overal.

— Er worden zonderlinge dingen verteld over de rovers.

— Zie, hernam de marskramer, elk is vrij van te geloven wat hij wil. Ik voor mij, denk er het mijne van en ge weet, Miel heeft al veel gereisd en

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955